

РОБЪРТ ХАУЪРД СЕНКИ ПОД ЛУННАТА СВЕТЛИНА

Превод от английски: Иван Златарски, —

chitanka.info

Гордостта на Конан не му позволи да остане просто мъжа на една кралица, която и да е тя, без значение колко е красива или пламенна. След известно време Конан се измъкна за да посети отново земите на родната си Кимерия и да отмъсти на старите си врагове — хайперборейците.

Вече беше на около тридесет години. Кръвните му братя сред кимерийците и езириите отдавна си бяха завоювали съпруги и се бяха сдобили със синове, някои от които на възрастта и почти със силата на Конан, когато той пръв път се бе осмелил да посети населените с плъхове предградия на Замора. Изживяното като корсар и наемник бяха разпалили духа му за битки и плячка твърде силно за да може да му се противопостави. Ето защо, когато търговците донесоха новините за нови войни на юг, Конан потегли обратно към Хайборейските кралства.

Недоволен принц от Кот бе подхванал война за да свали Страбоний — стиснатия крал на тази простреля се надалеч нация и Конан се озова във войската на принца. За нещастие, принцът се помири с краля и наемническата му войска остана безработна. Конан, заедно с другарите си сформира престъпна банда, която нападна поотделно границите на Кот, Замора и Туран. Накрая те се отправиха към степите западно от морето Вилайет, където се присъединиха към орда главорези, известни като козаки.

Съвсем скоро след това Конан стана предводител на бандата и се зае да опустошава западните граници на империята Туран, докато накрая бившият му работодател крал Илдиз започна да отвърща на ударите с удар. Отряд, воден от Шах Амурат примами козаките навътре в територията на Туран и ги разби в кървава битка край река Илбарс.

Шум от препускащи коне във високата тръстика, тежко падане и отчаян вик. От умиращия кон се надигна залитайки ездача му: стройно момиче, обуто в сандали и облечено в туника. Тъмна коса падаше върху нежните ѝ рамене. Тя не погледна към избуялата тръстикова джунгла, нито към сините води, които миеха ниския бряг зад гърба ѝ. Широко разтворените ѝ очи бяха приковани с тревога към ездача, който си бе пробил път между тръстиките и сега слизаше от коне си пред нея.

Мъжът беше висок, строен и твърд като стомана. От главата до петите той бе облечен в лека, сребриста ризница, изработена от тънка мрежа, която обхващаше гъвкавото му тяло като ръкавица.

— Назад! — гласът ѝ прозвуча остро от ужаса, който изпитваше. — Не ме докосвай, Шах Амурат, защото ще се хвърля във водата и ще се удавя.

Той се засмя, но смехът му беше като звука на меч, изтеглян от копринена ножница.

— Не, няма да се удавиш, Оливия, защото водата е плитка и ще тя хвана преди да стигнеш до дълбокото. Накара ме доста да те погоня, в името на боговете, и всичките ми хора сега са далече зад нас. Но няма кон западно от Вилайет, който да избяга на Ирем за дълго — и той кимна към високия, тънконог пустинен жребец зад гърба си.

— Пусни ме! — замоли го момичето със сълзи на отчаяние по лицето. — Не страдах ли достатъчно? Остана ли още някакво унижение, болка или оскърбление, което да не си ми причинил? Колко дълго трябва да продължи мъчението ми?

— Докато намирам удоволствие в хленченето, молбите, сълзите и гърчовеите ти — отвърна той с усмивка, която можеше да се стори нежна на страничен човек. — Ти си странно издържлива, Оливия. Питам се дали някога ще ми омръзнеш, както ми омръзваха жените досега. Ти си винаги свежа и чиста, за разлика от мене. Всеки нов ден с тебе ми носи нова радост. Но хайде... нека се върнем в Акиф, където

хората ми продължават да празнуват победата над нещастните козаки, докато междувременно победителят се занимава с връщането на някакъв нещастен и идиотски глупав, но прекрасен беглец!

— Не! — отдръпна се тя, обръщайки се към сините води, които се плискаха около тръстиките.

— Да! — избликът на гняв бе като искра, избита от кремък. С бързина, на която изтръпналите й крайници не можеха да съперничат, той я хвана за китката и с безсмислена жестокост я заизвива, докато тя започна да вика и падна на колене.

— Мръснице! Би трябвало да те влача обратно до Акиф, вързана за опашката на коня ми, но ще проявя милост и ще те кача на седлото, а за тази услуга ти ще трябва смирено да ми благодариш, докато аз ...

Той я пусна изненадано изругавайки и отскочи назад като измъкна със замах сабята си, защото някакво ужасно привидение изскочи от тръстиковата джунгла с нечленоразделен вик на омраза.

Оливия, гледайки от земята, видя нещо, което тя прие за дивак или луд, да настъпва към Шах Амурат със смъртна заплаха. Той имаше могъщо телосложение, беше гол, ако се изключеше набедрената му препаска, която бе с петна от кръв и засъхваща кал по нея. Черната му грива бе сплътена от кал и съсирена кръв, по гръдния му кош и крайниците също имаше дълги ивици засъхнала кръв, накрая, кръв имаше и по дългия прав меч, който той здраво стискаше в дясната си ръка. Изпод разбърканите му кичури налети с кръв очи горяха като въглени от син огън.

— Ах ти, хирканско куче! — произнесе привидението с акцента на варварин. — Дяволите на отмъщението са те довели тук!

— Козак! — възкликна Шах Амурат, отскачайки назад. — Не знаех, че някое от кучетата е избягало! Мислех, че всички вече сте се вкочанили в степта край Илбарс.

— Всички, но без мене, дяволите те взели! — извика другият. — О, как си мечтаех за подобна среща, докато се промъквах, пълзейки по корем през къпините или докато лежах под скалите и мравките гризеха плътта ми, или докато клечах в тиня, стигаща до устата ми... Как мечтаех, но не се надявах, че мечтата ми някога ще се сбъдне! О, богове на Ада, как жадувах за всичко това!

Кръвожадната радост на чужденеца бе трудна за издържане. Челюстите му скърцаха спазматично, а на почернелите му устни изби

пана.

— Стой назад! — заповяда Шах Амурат, наблюдавайки го внимателно.

— Ха! — възклицанието бе като излайване на горски вълк. — Шах Амурат, господарят на Акиф! О, дявол да те вземе, как ми харесва да те гледам пред себе си... ти, който нахрани лешоядите с другарите ми, който разкъсваше телата им с диви коне, който ги ослепяваше, обезобразяваше и осакатяваше ... да, ах ти, куче, гадно псе! — гласът му се надигна във влудяващ писък и той скочи напред.

Ужасена от дивия му външен вид, Оливия със страх очакваше, че той ще падне още при първата размяна на удари. Луд или дивак, какво би могъл да направи той, гол, изправен срещу облечения в ризница управител на Акиф?

За един момент остриетата проблеснаха и като че ли нежно се докоснаха за да отскочат назад, а след това мечът се промуши покрай сабята и безмилостно се спусна над рамото на Шах Амурат. Оливия извика от жестокостта на този удар. Покрай звука на раздираната ризница, тя ясно дочу остроото изпукване от счупването на ключицата. Хирканецът залитна назад с лице, което внезапно бе станало пепелявосиво и кръв потече през звената на ризницата му. Сабята падна от вдървените му пръсти.

— Пощада! — с труд произнесе той.

— Пощада ли? — в гласа на чужденеца се долавяше някаква нотка на лудост. — Пощада като онази, която ние получихме от тебе, свиня такава!

Оливия затвори очи. Останалото вече не беше схватка, а клане — френетично, отвратително, подтиквано от истеричното чувство на омраза и жестокост, породени от изтърпените в битки мъчения, от клането, мъченията, бягството, глада, жаждата и страха. Макар Оливия да знаеше, че Шах Амурат не заслужава милост или съжаление от никое живо същество, тя все пак затвори очи и запуши уши, за да се отърве от гледката на този ужасен меч, който се вдигаше и спускаше със звука на месарска брадва, и за да не чува гъргорещите звуци, които постепенно затихваха за да спрат съвсем.

Тя отвори очи и видя чужденеца да се извъръща от кървавата купчина, която само смътно напомняше за човешко същество. Гърдите на мъжа се вдигаха и спускаха от изтощение или може би от страстта

на чувствата; по веждите му бе избила пот, а дясната му ръка беше изплескана с кръв.

Той не заговори, без дори да хвърли поглед към нея. Тя го видя да се опътва през тръстиките, които бяха пораснали по самия бряг, да се навежда и да издърпва нещо. Една лодка тихо се плъзна по повърхността от скривалището си между стеблата. Изведнъж тя прозря намерението му и това я съживи към действие.

— О, почакай! — нададе тя вопъл, докато залитайки се затича към него. — Не ме оставяй! Вземи ме със себе си!

Той рязко се извърна и втренчи поглед в нея. В него беше настъпила някаква промяна. В налетите с кръв очи се бе появил разум. Като че ли кръвта, която беше току-що пролял, бе угасила огъня на треската му.

— Коя си ти? — осведоми се той.

— Наричат ме Оливия. Бях негова пленница. Избягах. Той ме проследи. Поради тази причина дойде до тук. О, не ме оставяй! Неговите войни не са далече. Те ще намерят трупа му ... ще ме намерят край него ... о-о-о! — тя простена от ужас и закърши белите си ръце.

Той я гледаше объркано.

— Но дали ще ти е по-добре с мен? — запита той. — Аз съм варварин и, доколкото мога да видя, те плаша.

— Да, страхувам се! — отвърна тя, обезумяла до степен да не може да го излъже. — Тялото ми настръхва само като те погледна. Но от хирканците се страхувам повече! О, нека тръгна с тебе! Те ще започнат да ме измъчват, ако ме намерят до мъртвия си господар.

— Идвай тогава — отдръпна се той и тя бързо се качи в лодката, пазейки се да не го докосне. Седна на носа, а той стъпи в лодката, изтласка я навътре с греблото и използвайки го вместо прът, намери пътя между тръстиките, докато накрая се озоваха на открито. След това се хвана на работа с двете гребла, правейки мощни, плавни, равномерни загребвания с мускули на ръцете и раменете, които се свиваха и отпускаха в ритъма на усилието му.

Настъпи тишина, през която момичето седеше сгъшено на носа, а мъжът опъваше греблата. Тя го гледаше плахо, без да може да откъсне погледа си. Очевидно бе, че не беше хирканец, но и не приличаше на никоя от хайборейските раси. Имаше някаква вълча твърдост, която

издаваше варварина в него. В чертите на лицето му, отчитайки мъките, следите от битката и криенето из блатата, прозираше една дива неопитоменост, но в тях нямаше нищо зло или изродено.

— Кой си ти? — запита тя. — Шах Амурат те нарече козак; да не си от онази банда?

— Аз съм Конан от Кимерия — изръмжа той. — Бях с козаките, както ни нарекоха хирканските кучета.

Тя смътно знаеше, че земята, която бе назовал, се простира на северозапад, отвъд най-отдалечените граници на различните кралства на нейната раса.

— Аз съм дъщеря на крал на Офир — каза тя. — Баща ми ме продаде на шемитски вожд, защото не исках да се омъжа за един принц на Кот.

Кимериецът издаде неясен звук на изненада.

Устните ѝ се изкривиха в горчива усмивка.

— Да, понякога цивилизованите мъже продават собствените си деца като роби на диваците. Наричат расата ти варварска, Конан от Кимерия.

— Ние не продаваме децата си — изръмжа той, издавайки брадата си агресивно напред.

— Е, аз бях продадена. Но човекът от пустинята не се погаври с мен. Той искаше да си спечели благоразположението на Шах Амурат и затова аз бях единия от даровете, които той донесе в Акиф — града на пурпурните градини. И след това... — тя потръпна и зарови лице в дланите си. — Би трябвало вече да не знам що е позор — каза тя след пауза. — Но всеки спомен ме ужилва като бича, с който налагат робите. Живеех в палата на Шах Амурат, докато преди няколко седмици той тръгна начело на войските си за да влезе в битка с някаква банда нашественици, които вилнеели по границите на Туран. Вчера триумфално се завърна и бе вдигнат огромен пир в негова чест. Сред пиянството и веселбата намерих възможност да се измъкна от града с откраднат кон. Мислех, че ще се изплъзна, но той откри следите ми и около обед ме настигна. Успях да избягам на слугите му, но не и от него. Тогава се появи ти.

— Лежах скрит в тръстиката — изсумтя варваринът. — Аз бях един от онези безпътни пакостници, които палеха и грабеха по границите. Бяхме шест хиляди на брой — от различни раси и племена.

Преди това по-голямата част от нас служихме като наемници на принц-бунтовник в източен Кот, и когато той сключи примирие с проклетия си суверен, останахме без работа. Така се отдадохме на грабежи из Кот, Замора и Туран. Преди седмица Шах Амурат ни хвана в капан край бреговете на Илбарс със своите петнадесет хиляди души. Митра! Небесата почерняха от лешояди. Когато ни разбиха, някои се опитаха да се измъкнат на север, други на запад. Съмнявам се дали някой е оцелял. Степите бяха покрити от ездачи, преследващи бегълците. Аз самият тръгнах на изток и накрая стигнах до края на блатата, които граничат с тази част на Вилайет. Оттогава се крия из мочурищата. Онзи ден конниците престанаха да претърсват тръстиката за точно такива като мене. Заравях се в земята като змия, хранех се с водни плъхове, които ловях и ядях сурови, подари липса на огън, на който да ги сготвя. Сутринта намерих тази лодка, скрита в тръстиките. Намерението ми беше да изляза в морето едва през нощта, но след като убих Шах Амурат знам, че кучетата му ще се появят скоро.

— И сега какво?

— Няма съмнение, че ще ни преследват. Дори да не забележат следите, оставени от лодката, които се постарях да скрия колкото можех, след като не ни намерят из мочурищата, те все пак ще се сетят, че сме тръгнали към морето. Но имаме аванс и смятам да опъвам тези гребла докато не стигнем някое безопасно място.

— А къде ще намерим такова? — запита тя без надежда. — Вилайет е само едно хирканско езеро.

— Има хора, които не мислят така — усмихна се Конан мрачно, — и най-вече робите, които са съумели да избягат от каторга за да станат пирати.

— Но какви са твоите планове?

— Югозападният бряг е заселван от хирканци в продължение на стотици мили. Очаква ни дълъг път преди да подминем северните им граници. Смятам да пътувам на север, докато не реша, че сме отвъд тях. След това ще завием на запад и ще опитам да изляза на суша в района на незаселените степи.

— Ами ако ни настигне буря или срещнем пирати? — попита тя. — И дали няма да умрем от глад из степите?

— Виж какво — напомни й той, — не съм те карал да идваш с мене.

— Извинявай! — наведе тя красивата си тъмнокоса глава. — Пирати, бури, глад — всичко това е по-добро от хората на Туран.

— Да! — тъмното му лице се навъси. — Още не съм приключил с тях. Успокой се, момиче. През това време на годината бурите са рядкост из Вилайет. А ако стигнем до степите, няма да умрем от глад. Аз съм израсъл в голи земи. По-скоро щях да свърша из тези проклети блата, с тяхната воня и хапещите мухи. Аз се чувствам добре из планините. А пиратите... — той загадъчно се усмихна и се наведе над греблата.

Слънцето се спускаше като нажежена медна топка в огнено езеро. Сините води на морето се сливаха със синевата на небето и двете се превръщаха в меко, тъмно кадифе, посипано със звезди и отражения на звезди. Оливия се отпусна на носа на леко поклащащата се лодка, задрямвайки. Тя имаше илюзията, че се носи във въздуха, със звезди над и под нея. Мълчаливият ѝ спътник бе като изгравирен в помеката тъмнина. Греблата му се движеха без да спират или нарушават ритъма си, сякаш той бе онзи митичен лодкар, който я прекарва през тъмното езеро на Смъртта. Но страхът ѝ бе притъпен и, приспана от монотонните движения, тя се отпусна в по-дълбок сън.

* * *

Зората блесна в очите ѝ, когато тя се събуди, чувствайки страхотен глад. Но причината за събуждането ѝ бе някаква промяна в движението на лодката — Конан почиваше на греблата и гледаше над главата ѝ. Тя разбра, че е гребал цялата нощ без да спира и се удиви на желязната му издръжливост. Изви се за да проследи погледа му и видя зелена стена от дървета и храсти, които се издигаха покрай самата вода и се простираха по цялата дължина на малък залив, водите в който лежаха неподвижни като от синьо стъкло.

— Това е един от многото острови, пръснати из това вътрешно море — каза Конан. — Смятат ги за незаселени. Чувал съм, че хирканците рядко ги посещавали. При това, по правило те се придържат към бреговете в галерите си, а ние изминахме дълъг път. Още преди залез вече не виждахме материка.

С няколко икономични загребвания той приближи лодката до брега и я привърза за корените на едно дърво, което бе порасло край самата вода. След това слезе от нея и протегна ръка за да помогне на Оливия. Тя я пое, леко примижа при вида на кръвта по нея, но почувства динамичната сила, която дремеше в жилите на варварина.

Едно лениво спокойствие се бе спуснало над гората, граничеща с синия залив. Изведнъж някъде, далече навътре сред дърветата, една птица запя утринната си песен. Бриз се поне-се из листата и те зашумоляха. Оливия се улови, че напрегнато се вслушва в нещо, без да знае какво е то. Какво би могло да се крие из тези безименни гори?

И докато тя плахо надзърташе в сенките между дърветата, нещо изскочи в слънчевата светлина с пърхане на крила: огромен папагал, който кацна на застлания с листа плаж и се заклати там — един искрящ образ от нефрит в аленочервено. Той извърна качулата си глава настрани и огледа натрапниците с кехлибареното си око.

— Кром! — прошепна кимериеца. — Това е праотеца на всички папагали. Трябва да е на хиляда години! Погледни злата мъдрост в очите му. Какви ли тайни пазиш, мъдри дяволе?

Неочаквано птицата разпери пламтящите си крила, излетя от мястото си, изграчи: „Ягколан йок та, цутала!“ и с диво подобие на скърцащ, ужасен човешки смях се втурна между дърветата за да изчезне из сенките им.

Оливия замислено гледаше след него, чувствайки безименната студена ръка на някакво предчувствие да я погалва по гърба.

— Какво ли каза? — прошепна тя.

— Кълна се, че думите бяха човешки — отвърна Конан, — но на какъв език, това не бих могъл да кажа.

— Нито пък аз — присъедини се девойката. — И все пак, трябва да ги е чул от човешки устни. Човешки или ... — тя се загледа в тайнствената гора и потръпна без да знае защо.

— Кром, гладен съм! — изръмжа кимериеца. — Мога да изям цял бизон. Ще потърсим плодове, но по-напред ще се почистя от засъхналата кал и кръвта. Криенето из блатата е гадна работа!

Той остави встрани меча си, влезе във водата до раменете и започна да се мие. Когато излезе на брега, здравите му ръце с бронзов загар блестяха, а черната грива вече не беше сплъстена. Сините му очи, в които продължаваше да искри онзи неугасим огън, вече не бяха

мрачни или налети с кръв. Но тигровата гъвкавост на тялото му, както и страховития му външен вид се бяха запазили.

Той препаса меч си отново, направи жест на момичето да го последва и те напуснаха брега, мушвайки се под клоните. Под краката им се разстилаше зелен килим, който приглушаваше стъпките им. Очите им долавяха приказно красиви гледки между стеблата на дърветата.

След малко Конан издаде звук на задоволство при вида на златисто-червените топки, които на гроздове висяха от клоните. Показвайки с жест на момичето да седне на дънера на едно паднало дърво, той напълни скута ѝ с екзотичния деликатес, а след това сам се зае с него.

— Ищар! — обади се той с пълна уста. — От Илбарс съм на водни плъхове и корени, изровени от вонящата кал. Този плод е достоен за дворцова трапеза, макар да не засища. Все пак ще ни е от полза да се нахраним добре.

Оливия бе твърде заета за да му отговори. След като задоволи най-острия пристъп на глада си, кимериецът започна да поглежда към красивата си спътница с повече интерес, отколкото бе показвал до момента, забелязвайки разкошните къдри на тъмната ѝ коса, фината кожа с цвят на праскова и извитите очертания на гъвкавата ѝ фигура, които късата туника разкриваше добре.

Завършвайки яденето, обектът на неговия интерес вдигна очи, срещна изгарящия му поглед, насочен през присвитите очи, промени цвета си и изпусна останките на плода от ръцете си.

Без да коментира той направи жест, че трябва да продължат експедицията си и надигайки се тя го последва извън дърветата на една поляна, в далечния край на която имаше плътни храсталаци. В момента когато излязоха на открито се чу раздиращ звук от храстите и Конан отскочи встрани като издърпа момичето след себе си, едва спасявайки се от нещо, което изсвистя през въздуха и се заби със сила в едно дърво.

Измъкнал меч, Конан се втурна през поляната и се хвърли в храстите. Настъпи тишина, а Оливия стоеше клекнала на тревата, изплашена и озадачена. Малко по-късно Конан се измъкна и по лицето му личеше, че нищо не разбира.

— В храстите няма нищо — изръмжа той. — Но имаше...

Той разгледа снаряда, който едва не ги бе улучил и недоверчиво изхъмка, сякаш не вярваше на очите си. Това бе голям гранитен блок, който лежеше на тревата в основата на дървото, което беше разцепил със силата на удара си.

— Странен камък за един необитаем остров — промърмори той.

Красивите очи на Оливия широко се разтвориха от удивление. Камъкът представляваше симетричен блок, без съмнение издялан и оформен от човешка ръка. И, освен това, бе изумително масивен. Кимериецът го хвана с двете си ръце, разтвори широко крака и напрегнал възлите на мускулите на ръцете и гърба си, вдигна го над глава и го хвърли пред себе си с всичките сили на мишците си. Камъкът падна на няколко крачки. Конан изруга.

— Никой човек не може да хвърли тази скала през поляната. Това може да стане само с обсадна машина. Но в храстите нямаше балиста.

— А дали не е хвърлена с някаква машина отдалече — подсказва тя.

Той поклати глава:

— Не падна отгоре. Изхвъркна откъм храстите. Виж счупените клонки. Била е хвърлена, тъй както човек хвърля камъче. Но кой? И как? Ела с мене!

Тя неуверено го последва в гъсталака. След като прекосиха външния периметър от листнати високи храсти, те се озоваха в място, където растителността не беше така плътна. Абсолютна тишина се бе спуснала над тях. В пружиниращата под краката им трева не оставаха никакви следи. И все пак именно от тези храсти бе излетяла с убийствена скорост канарата. Конан се наведе близо до тревата около местата, където тя беше леко смачкана. Той поклати глава. Даже и за опитните му очи не бе ясно какво бе стояло или стъпвало тук. Погледът му се вдигна към зеления таван над главите им, към плътната повърхност от дебели листа и сплетени клони. Изведнъж той просто замръзна.

След малко се изправи и с меч в ръка тръгна в обратна посока, избутвайки Оливия пред себе си.

— Бързо да се махаме оттук! — прошепна той с глас, който вледени кръвта във вените на девойката.

— Какво има? Какво видя?

— Нищо — отговори той уклончиво без да прекъсва предпазливото отстъпление.

— Но какво беше все пак? Какво се крие в храстите?

— Смърт! — погледът му беше прикован в клоните, които скриваха небето.

Озовали се веднъж извън храстите, той я хвана за ръката и бързо я поведе през изтъняващата горичка. Скоро те тръгнаха нагоре по тревист склон, по който тук-там стърчеше по някое самотно дърво и излязоха на ниско плато, където тревата растеше висока, но дърветата бяха редки и пръснати. А в средата на това плато се издигаше дълга, широка постройка от ронлив зелен камък.

Те гледаха удивени. Никакви легенди не споменаваха за подобна постройка на който и да е остров във Вилайет. Предпазливо пристъпвайки, те се приближиха, съзирайки мъха и лишките, покриващи камъните, както и порутения покрив, през който надничаше небето. На всички страни имаше пръснати парчета зидария, полускрити из полюшващата се трева, създаващи впечатлението, че някога тук са се издигали много сгради, може би цял град. Сега обаче бе останала тази единствена постройка, чиито стени пиянски се подпираха една в друга сред преплетени лиани.

Каквито и да са били вратите, издигали се някога в порталите, те отдавна бяха изгнили. Конан и спътницата му стояха пред широкия портал и надзъртаха вътре. През пукнатини в стените и покрива проникваха самотни слънчеви лъчи и от тях вътрешността представляваше странна плетеница от светлина и сенки. Прихващайки меча си по-здраво, Конан прекрачи прага с приведената стойка на дебнеща пантера, излязла на лов. Оливия пристъпваше на пръсти след него.

Оказали се вътре, Конан ахна, а Оливия подтисна писъка си.

— Погледни! О, виж!

— Виждам — отговори той. — Няма нищо страшно. Това са само статуи.

— Но те са така живи ... и колко са зли! — прошепна тя и се притисна до него.

Те стояха в огромна зала, чийто под от лъскави плочи бе покрит с прах и натрошени камъни, които очевидно бяха нападали от тавана. Виещи се растения, израснали през камъните, скриваха пукнатините.

Нестабилният плосък таван, се опираше на дебели колони, простиращи се в редици покрай стените. А в пространството между всеки две колони имаше странна статуя.

Статуите бяха очевидно от желязо — черни и блестящи, сякаш редовно излъсквани. Те бяха в естествени размери и всички детайли по тях бяха превъплътени с невероятен реализъм. Но най-правдоподобното в тях бяха гордите, надменни лица. Чертите на тези лица явно не бяха отлени в един калъп. Във всяко лице имаше по нещо индивидуално, макар във всички да се забелязваше сходството на общата племенна принадлежност. Наистина липсваше монотонната прилика на декоративното изкуство, поне що се отнасяше до лицата.

— Като че ли се вслушват... и очакват нещо! — прошепна момичето неспокойно.

Конан удари с дръжката на меча си по една от статуите.

— Желязо. Но Кром, как ли са били отлети?

Той поклати глава и сви озадачено масивните си рамене.

Оливия плахо огледа голямата смълчана зала. На погледа ѝ отвърнаха само обраслите камъни, обвитите в растителност колони с тъмните фигури, скрити между тях. Тя неспокойно помръдна и пожела да е навън, но в образите се криеше някаква притегателна сила, която задържаше спътника ѝ. Той ги изучаваше в детайли и по варварски се опитваше да отчупи крайниците им. Но материала, от който бяха изработени се съпротивляваше на усилията му. Той не успя нито да оскверни, нито да отмести някоя от статуите от техните ложета. Накрая се отказа, изругавайки с удивление.

— Какви ли са били хората, от които са копирани лицата им? — запита той в пространството. — Фигурите са черни, но не са на негри. Не съм виждал такива преди.

— Нека излезем на слънце — настоя Оливия, а той кимна, гледайки неразбиращо към статуите покрай стените.

Те излязоха от тъмната зала под лъчите на лятното слънце. Тя бе изненадана от положението му на небето — явно бяха прекарали по-дълго в развалините, отколкото мислеше че са.

— Нека се върнем отново при лодката — предложи тя. — Страх ме е тук. Това е някакво тайнствено, зло място. Не знаем кога ще ни нападне онова нещо, което хвърли канарата.

— Аз мисля, че сме безопасност, докато не сме под дърветата — отговори той. — Ела.

Страните на платото се спускаха към залесените брегове на изток, запад и юг, а в северна посока леко се издигаха за да опрат в някакви скали, образуващи най-високата точка на острова. В тази посока пое Конан, нагласяйки широките си крачки към походката на спътницата си. От време на време, непроницаемият му поглед се насочваше към нея и тя добре съзнаваше това.

Те стигнаха северния край и застанаха, вдигнали поглед към стръмните скали, издигащи се пред тях. Източно и западно от скалите по периферията на платото — в отвесната стена, бяха порасли дървета. Конан ги погледна с недоверие, но все пак започна да се изкачва, помагайки на спътницата си. Склонът не беше стръмен, беше насечен от первази и осеян с камъни. Кимериецът, роден в планинска страна, би могъл да изтича нагоре като котка, на за Оливия изкачването бе трудно. Тя непрекъснато установяваше, че ѝ помагат да се изправи на крака, да преодолее някакво препятствие, което иначе би поставило силите ѝ на изпитание и тя започна да се удивлява на невероятната физическа сила на мъжа до нея. Докосването му вече не ѝ се струваше отблъскващо. В железните му ръце имаше нещо закрилническо.

Накрая те се изправиха на върха с коси, развяващи се от вятъра. Под краката им скалите се спускаха може би триста или четиристотин стъпки, докато стигнат до гъстата горичка по плажа. Поглеждайки на юг те видяха целия остров, прострял се като голямо овално огледало със скосени ръбове бързо спускащи се до зелената периферия, освен в местата, където очертанията на брега се разчупваха в скалите. Докъдето се простираше погледа им те бяха заградени от сини води, спокойни, леко полюшващи се, размити към хоризонта.

— Морето е спокойно — въздъхна Оливия. — Защо не тръгнем отново на път?

Конан, застанал като бронзова статуя на скалите, посочи на север. Напрягайки зрението си, Оливия видя бяла точка, която като че ли висеше в маранята.

— Какво е това?

— Платно.

— Хирканци?

— Кой би могъл да каже от това разстояние?

— Значи те ще хвърлят котва тук... ще претърсят острова за нас!
— извика тя изпаднала в паника.

— Съмнявам се. Идват откъм север, значи едва ли търсят нас. Могат да се отбият по някаква друга причина и тогава трябва да се скрием колкото можем по-добре. Но ми се струва, че това или са пирати, или е хирканска галера, завръщаща се от рейд на север. Ако е така, малко вероятно е да се отбият тук. Но ние не можем да потеглим преди да изчезнат от погледа ни, защото идват от посоката, в която трябва да отплаваме. Без съмнение те ще минат покрай острова тази нощ, тогава ние можем да потеглим утре заран.

— Значи ще прекараме нощта тук? — потръпна тя.

— Така е най-безопасно.

— Тогава да спим тук, на скалите — настоя тя.

Той поклати глава, гледайки недоразвитите дървета, обрулените гори под краката им — една зелена маса, която сякаш пускаше пипалата си нагоре по стените на скалите.

— Има прекалено много дървета. Ще спим в развалините.

Тя протестиращо извика.

— Нищо лошо няма да ти се случи там — успокои я той. — Онова нещо, което хвърли камъка, не ни последва извън гората. Нямаше никакви следи от леговища на диви твари в развалините. Освен това, ти си толкова нежна — явно свикнала на подслон и изтънчености. Аз бих могъл да спя гол в снега без това да ме притеснява, но ако спим на открито ти ще настръхнеш дори само от росата.

Оливия неохотно се съгласи, след което те се спуснаха по скалите, прекосиха платото и отново се отправиха към мрачните, носещи следите на времето руини. Слънцето вече се спускаше зад ръба на платото. Те бяха намерили плодове по дърветата в близост до скалите и тези плодове бяха тяхната вечеря — както храна, така и вода.

Южната нощ бързо се спусна, посипвайки тъмно синьото небе с едри бели звезди и Конан влезе в тъмните руини, дърпайки неуверената Оливия зад себе си. Те трепна при вида на тъмните сенки, стоящи в нишите си край стените. В тъмнината едва докосвана от звездната светлина, тя можа само да почувствува очаквателната им поза — чакайки, както бяха чакали неизброими векове.

Конан бе донесъл огромен наръч листнати клонки. Струпа ги за да ѝ направи легло и тя легна в него със странното усещане на човек, настанил се да спи в леговището на змия.

Но каквито и да бяха тъмните ѝ предчувствия, Конан не ги споделяше. Кимериецът седна до нея и опря гръб на една колона, слагайки меч си през коленете. Очите му блестяха като на пантера.

— Спи, девойко — каза той. — Сънят ми е лек като на вълк. Нищо не може да влезе в тази зала без да ме събуди.

Оливия не отговори. От своето легло от листа тя наблюдаваше неподвижната му фигура, неясно различима в меката тъмнина. Колко странно бе всичко — да стане приятелка с варварин, за нея да се грижи и да защитава човек от раса, разказите за която я бяха ужасявали като дете! Той идваше от един народ свиреп, мрачен и изцапан с кръв. Родствените му връзки с дивото си личаха във всяко негово действие — то даже блестеше в изгарящите му очи. И въпреки това, той не и бе причинил нищо лошо, а най-големият потисник в живота ѝ се бе оказал човек от свят, който се считаше за цивилизован. Някакво сладостно удоволствие се разливаше в крайниците ѝ и докато потъваше в меката пяна на съня, последната ѝ мисъл бе смътния спомен за твърдото докосване на пръстите на Конан върху нежното ѝ тяло.

2

Оливия сънуваше и в съня си долавяше трудно определимото усещане за някаква зла сила, която дебнеше като черна змия, извиваща се в цветна градина. Сънищата ѝ бяха накъсани и цветни като някакви екзотични отломъци от натрошена, неизвестна мозайка, но постепенно те се материализираха в сцена на ужас и лудост, изгравирана на фона на циклопски камъни и колони.

Тя видя огромна зала, чийто ефирен таван се опираше на каменни колони, прострели се в редици покрай масивните стени. Измежду тези колони пърхаха големи папагали, оцветени в яркозелено и аленочервено, а самата зала бе препълнена с чернокожи войни с ястребови лица. Това не бяха негри. Нито пък одеждите или оръжията им напомняха с нещо за света, който сънуващата познаваше.

Те се бяха събрали около един човек, привързан за колона: строен, бял младеж със златни къдри над алабастрови вежди. Красотата му не беше съвсем човешка — това бе по-скоро красота на бог от сънищата, като изваян от жив мрамор.

Чернокожите войни се хилеха и му се надсмиваха на непознат език. Голото, гъвкаво тяло се извиваше под жестоките им ръце. Кръв се стичаше по бедрата, изваяни като от слонова кост и капеше по лъскавия под. Писъците на жертвата отекваха из залата. Изведнъж той надигна глава към тавана и небесата отвъд него и с висок страшен глас извика някакво име. Кинжал в една ебонитова ръка прекъсна вика му наполовина и златокъдрата глава се отпусна на гърдите.

Сякаш в отговор на този отчаян вик се разнесе засилващ се тътен, като че ли от колелата на небесна колесница и една фигура се появи пред убийците, материализирайки се от въздуха. Фигурата беше на мъж, но никой смъртен мъж не би могъл да има такава неземна красота. Имаше ясна прилика между него и младежа, който се бе отпуснал безжизнен на веригите си, но онази сплав на човещина, която бе смекчавала богоподобие то на младежа, липсваше в чертите на странника — ужасен и неподвижен.

Чернокожите се свиха пред него с пламтящи присвити очи. Той повдигна ръка и заговори с богат на ниски тонове глас, а думите му отекваха през смълчаните зали. Изпаднали в транс, черните войни се отдръпнаха за да се подредят в редици покрай стените. Тогава изсечените устни на странника произне-соха заповедта на едно ужасно заклинание: „Ягколан йок та, цутала!“

С последната дума на този страховит вик черните фигури се вдървиха и замръзнаха. Върху крайниците им се спусна някаква странна втвърденост, някакво вцепенение. Странникът докосна веригите около младежа и те паднаха. Той взе трупа в ръцете си и преди да се извърне плъзна спокойно поглед по редиците от ебонитово черни фигури и той посочи към луната, която блестеше през отворите по стените. И те разбраха, тези напрегнати, очакващи статуи, които допреди малко бяха хора...

* * *

Оливия се събуди и се надигна в леглото си от листа, цялата обляна в студена пот. Сърцето ѝ лудо биеше в гърдите. Конан спеше облегнат на колоната, отпуснал глава на мощните си гърди. Сребристите лъчи на късно изгрялата луна страхливо се прокрадваха през дупките в покрива и оставяха дълги бели линии по прашния под. Тя виждаше фигурите неясно и те бяха черни, напрегнати... очакващи. Борейки се с вълните на надигащата се истерия, тя видя лунните лъчи да осветяват пространството между колоните и статуите между тях.

Но какво бе това? Някакво раздвижване по сенките, върху които падаше лунната светлина. Парализиращ ужас я скова, защото там, където трябваше да се е настанила неподвижността на смъртта, сега се забелязваше движение: бавно потрепване, свиване на абаносово-черните крайници. В този момент тя разкъса силата, която я държеше няма и неподвижна и от устните ѝ се разнесе писък на ужас. Конан скочи, зъбите му блеснаха и той вдигна меча си.

— Статуите! Статуите!... О, Боже, статуите оживяват.

Едновременно с вика си тя скочи през пукнатина в стената, пребори се с възпиращите я лиани и се втурна да бяга, да бяга, да бяга — викаща, заслепена, обезумяла, докато една ръка не я спря, и тя

отново изпищя, блъскайки в прегръдката, в която се бе озовала, и едва тогава един познат глас проникна през пелената на ужаса ѝ. Тогава тя видя озадаченото лице на Конан под лунната светлина.

— В името на Кром, девойко, какво има? Да не си сънувала кошмар? — Гласът му звучеше странно и някак отдалече. Изхълцвайки, тя обви с ръце врата му, притисна се конвулсивно и се разплака.

— Къде са те? Преследваха ли ни?

— Никой не ни е преследвал — отговори ѝ той.

Тя се поизправи и все още притисната към него, боязливо се озърна. Заслепението на страха я бе отвело към южния край на платото. Под тях беше склонът, чиито основи бяха скрити сред дебелите сенки на дърветата. В далечината тя видя руините, издигащи се в лунната светлина.

— Ти не ги ли видя? Статуите, движещи се, повдигащи ръце, с очи, блестящи в тъмнината?

— Не видях нищо — отвърна варваринът неспокойно. — Май съм заспал по-дълбоко от обикновено, защото отдавна не съм спал цяла нощ, но не мисля, че нещо би могло да влезе в храма без да ме събуди.

— Нищо не е влизало — тя се засмя истерично. — По-скоро нещо, което вече си беше там. Ах, Митра, а ние легнахме да спим между тях, както овцете лягат в кланицата!

— Но за какво говориш? — осведоми се той. — Събудих се от вика ти, но преди да имам време да се огледам те видях да се втурваш през дупка в стената. Последвах те, защото можеше да ти се случи нещо! Реших, че си сънувала кошмар.

— Така беше! — потръпна тя. — Но реалността беше по-страшна от съня ми. Чуй! — и тя му разказа всичко, което и се бе присънило и което мислеше, че е видяла.

Конан слушаше внимателно. Той не изпитваше естествения скептицизъм на по-изтънчените мъже. В неговата митология имаше място за духове, гоблини, некромансери. След като тя свърши, той остана замислен, разсеяно играейки се с меч.

— Значи, измъчвания младеж приличаше на високия мъж, дошъл по-късно? — обади се той след известна пауза.

— Приличаха си като син и баща — отвърна му тя и допълни неуверено — Ако мозъкът може да си представи потомък на божествената сила и човек, онзи младеж би олицетворявал такова сливане. Боговете на далечното минало понякога се сношавали със смъртните жени, твърдят легендите.

— Какви богове? — промърмори той.

— Онези безименни, забравени богове. Кой знае? Те са се върнали под спокойните води на езерата, в тихите сърца на хълмовете, в просторите отвъд звездите. Боговете не са по-постоянни от хората!

— Но ако онези фигури са само хора, превърнати в железни статуи от някакъв бог или дявол, как биха могли да се съживят?

— Магията е свързана с луната — каза тя, все още треперейки. — Той посочи към луната: докато ги осветява луната, те ще живеят. Аз вярвам в това!

— Но ние не бяхме преследвани — възрази Конан, хвърляйки поглед към мрачните руини. — Трябва да ти се е сторило, че се движат. Мисля да се върна и да проверя.

— Не, не! — извика тя, притискайки се към него още по-силно. — Може би магията ги задържа в залата. Не се връщай! Ще те разкъсат! О, Конан, нека се върнем в нашата лодка и се махнем от този ужасен остров. Хирканският кораб сигурно вече ни е подминал! Нека да тръгваме!

Тя бе така настойчива в молбите си, че Конан бе впечатлен. Любопитството му по отношение на статуите се балансираше от суеверието му. Враговете от плът и кръв не го плашеха, колкото и неблагоприятно да биваше съотношението на силите, но дори и слаб намек за нещо свръхестествено събуждаше в душата му целия чудовищен инстинктивен страх на варварина.

Той хвана момичето за ръката и те се спуснаха по склона и навлязоха в гъстата гора, където листата нещо шепнеха, а безименни птички сънливо се обаждаха. Под дърветата се бяха настанили сенки и Конан заобикаляше най-гъстите участъци. Очите му непрестанно скачаха от едната страна към другата и често се вдигаха към клоните над главите им. Той се придвижваше бързо, но предпазливо и ръката му бе обхванала момичето през кръста с такава сила, че то се чувстваше по-скоро носено, отколкото насочвано. Никой не проговори. Единственият звук беше неспокойното, задъхано дишане на девойката

и шума от малките ѝ крака, плъзгащи се между тревите. След известно време те се приближиха до водата, която хвърляше сребристи отблясъци под лунната светлина.

— Трябваше да вземем и плодове — прошепна Конан, — но без съмнение ще намерим и по другите острови. Дали ще тръгнем сега или по-късно е все едно — до разсъмване остава съвсем малко...

Гласът му заглъхна. Носа на лодката все още бе привързан за стърчащия клон на дървото, но другият ѝ край представляваше натрошена развалина, полупотънала в плитката вода.

Оливия задавено извика. Конан рязко се извърна с лице към плътните сенки и зае приведена заплашителна поза. Нощните птици изведнъж се смълчаха. Над гората надвисна покой. Клоните спряха да се поклащат от бриза, но някъде там нещо се промушваше между листата.

С бързината на огромна котка Конан сграбчи Оливия и се втурна. Той се носеше през сенките като фантом, но над главите им и зад тях се чуваше загадъчно шумолене на листа, което неумоливо се приближаваше все по-близо. И тогава лунната светлина ги блъсна в лицата и те вече тичаха нагоре по склона към платото.

След като се изкачиха, Конан пусна Оливия и се обърна за да изгледа ядно залива, който току-що бяха изоставили. Листата се разтърсиха неочаквано от бриза, но това беше всичко. Той поклати гривата си с гневно изръмжаване. Оливия прилази към краката му като изплашено дете. Тя вдигна очи към него и те бяха като два тъмни кладенеца на ужаса.

— Какво ще правим, Конан? — прошепна тя едва чуто.

Той погледна към руините, а после обратно към гората под тях.

— Отиваме на скалите — обяви той, като ѝ помагаше да се изправи на крака. — Утре ще направя сал и ще потърсим късмет отново в морето.

— Да не би ... да не са ТЕ, които са разрушили лодката ни? — това беше полувъпрос, полутвърдение.

Той поклати глава в мрачно мълчание.

Всяка стъпка по онова обляно в лунна светлина плато бе ужасна за Оливия, но откъм издигащите се развалини не се показаха никакви прокрадващи се черни сенки и накрая те стигнаха до основите на скалите, издигащи се в мрачно великолепие над тях. Конан поспря

неуверено, но накрая избра едно място, защитено от широк перваз и далече от всякакви дървета.

— Легни и поспи, ако можеш, Оливия — каза той. — Аз ще пазя.

Но сънят не идваше и Оливия остана да лежи, съзерцавайки в далечината развалините и гората по периферията, докато най-сетне звездите избледняха, на изток просветна и златисто-червена зора блесна по росата на стръкчетата трева.

Тя бързо стана, но мислите ѝ не можеха да се откъснат от преживяното през нощта. В утринната светлина някои от ужасите вече изглеждаха като измислици на преуморено въображение. Конан се приближи и думите му я ужилиха:

— Малко преди изгрев чух скърцане на греди, пляскане на гребла и въжета. Някакъв кораб се е приближил и е хвърлил котва недалече, вероятно онзи, който видяхме вчера. Ще се изкатерим на скалите за да разберем какво става.

Те тръгнаха нагоре, лазейки по корем между канарите и накрая видяха върха на боядисана мачта да стърчи на запад между дърветата.

— Хиркански кораб, ако се съди по платната — прошепна Конан. — Чудя се дали екипажа...

До ушите им достигнаха човешки гласове. Притиснали се до земята, те надникнаха през южния ръб на скалите и видяха пъстра група да излиза от гората покрай западния край на платото, да спира и да започва спор. Те размахваха ръце, изваждаха заплашително мечове, викаха високо. Накрая, цялата банда се опъти през платото към развалините по маршрут, който щеше да ги доведе близо до основата на скалите.

— Пирати! — прошепна Конан с мрачна усмивка на тънките си устни. — Пленили са хирканска галера. Я да изпълзи покрай тези скали.

След малко той се обади пак:

— Няма да се показваш, освен ако те извикам — нареди ѝ той след като се убеди, че е скрита достатъчно добре сред разпръснатите канари. — Отивам да се срещна с тези кучета. Ако планът ми успее, всичко ще бъде наред и ще отплаваме с тях. Ако не успея... е, крий се из скалите, докато не си заминат, защото никакви дяволи на този остров не са така жестоки като тези морски вълци.

И откъсвайки се от ръцете ѝ той бързо се спусна надолу по скалите.

Поглеждайки страхливо от високо, Оливия видя, че бандата се е приближила до основата на скалите. В този момент Конан се появи пред тях, държейки меч в ръката си. Те отскочиха изненадано със заплашителни викове, след което неуверено спряха и изгледаха фигурата, която се беше появила така неочаквано. Бяха около седемдесет души на брой — една дива орда, съставена от хора от различни нации: коти, заморци, бритунци, коринтци, шемити. Лицата им отразяваха дивия им произход. По тях имаше белези, получени от меч, но и от жигосване. Можеха да се видят отрязани уши, съсечени носове, празни очни кухини, чукани вместо ръце — следи както от палача, така и от битките. Много от тях бяха полуголи, но дрехите, в които бяха облечени, бяха фини: обшити в злато куртки, сатенени жилетки, копринени бричове — изплескани от катран и кръв, защитени от посребрени ризници. Скъпоценни камъни блестяха в халки, окачени на носовете, на обеци или по пръстени, както и в ефесите на оръжията им.

Срещу такава странна тълпа стоеше високият кимериец, контрастирайки със здравите си крайници в бронзов загар и чистите черти на лицето си.

— Кой си ти? — изреваха те.

— Конан от Кимерия! — избоботи гласът му като предизвикателство на лъв. — Искам да опитам късмета си при вас. Кой ви е водач?

— Аз, в името на Ищар! — чу се силен, плътен глас и една огромна фигура излезе напред — гигант, гол до кръста, с огромен корем, пристегнат в пояс, задържащ широки панталони. Главата му бе бръсната, а над устата му се спускаха мустаци. Краката му бяха обути в шемитски сандали с обърнати върхове, а в ръката си държеше дълъг прав меч.

Конан го изгледа яростно.

— Кром, ти си Сергиус от Хроша!

— Ищар, да! — изгърмя гигантът и в малките му черни очи блесна омраза. — Да не мислиш, че съм те забравил? Ха! Сергиус никога не забравя враг. Сега ще те окача за петите и ще те одера жив! Хванете го, момчета!

— Да, насъскай кучетата си по мене, шкембо — изсмя се Конан подигравателно. — Винаги си бил страхливец, котско псе!

— Страхливец? Казваш го на мене? — широкото лице потъмня от страст. — Пази се, северно куче! Ще ти изчовъркам сърцето!

В миг пиратите образуваха кръг около двамата съперници. Очите им блестяха и те дълбоко поемаха дъх в кръвожадно очакване на зрелището. Високо горе в скалите Оливия наблюдаваше, забила, без да осъзнава това, нокти в дланите си от тръпката на възбудата.

Съперниците се вкопчиха без никакви приготовления. Сергиус се нахвърли бърз като гигантска котка, независимо от телосложението си. Той страстно замахваше и отразяваше уда-рите, съпровождайки ги с проклетия, като изпускаше със свистене въздуха през стиснатите си зъби. Конан се биеше мълчаливо, силно присвил сините си очи.

Скоро Сергиус престана да ругае за да съхрани дишането си. Единствените звуци, които се чуваха бяха от бързото преместване на краката по земята, задъханото дишане на пирата и звъна на стоманата. Мечовете проблясваха във въздуха като дълги бели езици на пламъци под ранното слънце. Те като че ли отскачаха след всеки допир, за да се втурнат жадно пак един срещу друг. Сергуис започваше да отстъпва; единствено голямото му умение го спасяваше до момента от заслепяващата със скоростта си атака на кимериеца. В следващия миг мечовете звъннаха по-силно, разнесе се тъп звук, последван от силен вик, а пиратската орда диво изрева, защото мечът на Конан промуши масивното тяло на съперника му. За момент острието се показва между плещите — цяла педя бял пламък под слънцето, в следващия миг кимериецът го издърпа, пиратът падна тежко по лице и остана така в разширяваща се кръгла локва кръв. Единствено ръцете му конвулсивно потръпнаха.

Конан се извърна рязко към зяпналите корсари.

— Е, кучета! — изгърмя гласът му — Изпратих предводителя ви в ада ... Какво казват в този случай законите на братството?

Преди да може който и да е било да отговори, бритунец с лице на плъх завъртя прашката си бързо и убийствено точно. Камъкът излетя от нея с като стрела, изпратена към целта си, Конан залитна и рухна както пада дърво под секирата на дървосекач.

Горе между скалите Оливия се притисна към камъните. Сцената пред очите ѝ се разми; единственото, което ясно виждаше бе

отпуснатия върху тревата кимериец и струйката кръв, която се стичаше от главата му.

Пиратът с лице на плъх извика триумфално и се втурна за да промуши жертвата си, но един строен коринтец го отблъсна.

— Е, Аратус, ще нарушиш ли закона на братството, куче?

— Никакъв закон не е нарушен — озъби се бритунецът.

— Не е ли? Човекът, който ти, псе такова, току-що повали, извоюва справедливо правото си да ни бъде капитан!

— Не! — изкрещя Аратус — Той не е един от нас, той е външен. Не е приет в братството. Убийството на Сергиус не го прави наш капитан, както щеше да бъде, ако някой от нас го бе направил.

— Но той искаше да стане един от нас — отвърна му коринтецът. — Той спомена това.

Започна силна препирня, в която някои застанаха на страната на Аратус, а други се присъединиха към коринтеца, когото наричаха Иванос. Ругатните ставаха все по остри, отправяха се предизвикателства, ръце се хващаха за мечовете.

Накрая гласът на един шемит се извиси над гълчавата:

— Защо спорите за един мъртвец?

— Не е мъртъв — отговори коринтецът, изправяйки се над падналото тяло на кимериеца. — Ударът е попаднал косо — той е само замаян.

След тази забележка, спорът се поднови. Аратус се опитваше да се добере до падналия, а Иванос накрая застана разкрячен през него, отправяйки предизвикателен поглед към всички с меч в ръка. Оливия чувствуваше, че той не толкова защитава Конан, колкото се противопоставя на Аратус. Явно бе, че двамата са били заместниците на Сергиус и не се радваха на особена обич един към друг. След като спора продължи известно време, бе решено да се завърже Конан и да бъде отнесен с тях, а съдбата му да бъде решена по-късно.

Кимериецът, който показваше признаци на съвземане, бе завързан здраво, след което четирима пирати с оплаквания и проклетия на устата го понесоха заедно с групата, която отново се упъти през платото. Тялото на Сергиус остана да лежи където си беше проснато — една отвратителна гледка върху тревата.

Горе, между скалите, Оливия лежеше парализирана от катастрофата. Тя не бе в състояние нито да говори, още по-малко да

действа и можеше само да стои и да наблюдава с ужасен поглед как бруталната орда отнася защитника ѝ.

Колко дълго бе останала там, тя нямаше представа. Видя как в другия край на платото пиратите стигнаха до развалините и влязоха в тях, мъкнейки пленника си. Тя видя също как плъзват през всички врати и пукнатини, как крачат из отломките и се катерят по стените. Малко по-късно една група се върна през платото и изчезна в горичката на запад, влачейки тялото на Сергиус, явно за да го хвърлят в морето. Около руините другите започнаха да секат наоколо, подготвяйки дърва за огън. Оливия чуваше виковете им, неразбираеми на такова разстояние, както чу и гласовете на онези, които бяха навлезли в гората. Малко по-късно те отново се появиха, нарамили мехове с пиво и кожени торби с храна. Насочиха се към развалините, цветисто ругаейки под товара си.

Всичко това Оливия регистрираше някак механично. Претовареното ѝ съзнание беше готово да я напусне. Останала сама и беззащитна, тя осъзна колко много бе означавал кимериецът за нея. За един кратък момент през главата ѝ мина мисълта за тази груба прищявка на съдбата, която бе отредила дъщерята на един крал за спътница на варварин с окървавени ръце. И при тази мисъл тя изпита отвращение към себеподобните си. Както баща ѝ, така и Шах Амурат бяха цивилизовани хора. Но единственото, което ѝ бяха дали бе страдание. Тя изобщо не беше срещала цивилизован мъж, който да се отнесе към нея със състрадание, ако не го движеха и други мотиви. Конан я беше закрилял и — до момента — не бе поискал нищо в замяна. Поставила глава върху ръцете си, тя се разплака, но виковете на отвратителен гуляй ѝ напомниха за опасността, в която се намираше.

Тя хвърли поглед към тъмните руини, където някакви фантастични фигури, смалени от разстоянието, се кривяха и залитаха, а после към мрачната зелена гора. Дори страховете, изживени сред развалините предишната нощ да бяха само лош сън, заплахата, която се криеше в тези потайни зелени гъсталаци не беше игра на въображението. Независимо дали Конан бе убит или отведен в плен, тя можеше да избира само дали да се предаде на хората-вълци или да остане сама на този обладан от дяволски привидения остров.

Осъзнавайки пълния ужас на ситуацията, в която се намираше, тя се отпусна напред, изпадайки в несвяст.

3

Когато Оливия се свести, слънцето се беше спуснало ниско в небето. Лек вятър донасяше до ушите ѝ далечни викове и откъслечни думи на неприлична песен. Надигайки се предпазливо, те хвърли поглед през платото. Видя пиратите, събрали се около голям огън, разпален извън развалините и сърцето ѝ се преобърна, когато видя друга група да излиза отвътре, влачейки след себе си някакъв предмет, в който позна Конан. Те го подпряха на една от стените, очевидно все още здраво завързан и отново започнаха дълъг спор, по време на който се размахваха оръжия. Накрая го върнаха отново в останките на храма и продължиха да се наливат с пиво. Оливия въздъхна, тя поне знаеше, че кимериеца е още жив. Една нова мисъл ѝ мина през главата. След като паднеше нощта, тя щеше да се промъкне в тези мрачни развалини и или щеше да го освободи, или самата щеше да падне в плен. Тя ясно разбираше, че нейното решение не се дължи само на егоистичен интерес.

С тази мисъл тя се осмели да изпълзи от скривалището си и да събере и похапне от ядките, които можеха да се намерят наоколо. И докато се занимаваше с това, изпита тревожното усещане, че някой я наблюдава. Бързо огледа скалите, а след това с тръпката на подозрението се промъкна до северния перваз на скалите и се взря в полюшващата се зелена маса под нея, където здрачът вече се бе спуснал. Не видя нищо; беше невъзможно тя самата да е била забелязана от някой, дебнещ из храстите. Въпреки това, тя определено долови горящия поглед на скрити очи и усещаше, че нещо живо и разумно знае за присъствието ѝ и за мястото, където крие.

Изпълзя обратно до скривалището си сред високите скали и остана легнала там, наблюдавайки руините в далечината, докато те се скриха в здрача на спускащата се нощ, след което се постара да запомни посоката, в която се намираха, ръководейки се по пламъците на огъня, около който черни фигури скачаха и лудуваха, клатейки се пиянски.

Изправи се. Бе настъпил момента да предприеме опита си. Но преди това отново се прокрадна до северния ръб на скалите и пак погледна към гората, граничеща с плажа. И докато напругаше зрение под слабата звездна светлина, тя замръзна и една ледена ръка докосна сърцето ѝ.

Далече долу под нея нещо се движеше. Сякаш някаква черна сянка се бе отделила от другите, заобикалящи я сенки и бавно се изкачваше по отвесната скала — тяло с неопределена форма, трудно различимо в падналия здрач. Паника сграбчи Оливия за гърлото и тя с мъка надви писъка, който напираше на устните ѝ. Извърна се и бързо започна да се спуска по южния склон.

Този бяг през сенките из скалите бе един кошмар, по време на който тя се подхлъзваше, задържаше и забиваше студените си пръсти в пукнатините на скалите. И докато разраняваше нежната си кожа и ожулваше меките си крайници по канарите, над които Конан с такава лекота я беше пренасял, тя отново осъзна колко силно зависи съществуването ѝ от железните мускули на онзи варварин. Но тази мисъл проблесна и изчезна във водовъртежа на паническия ужас, който я бе обхванал.

Спускането ѝ се стори безкрайно, но накрая краката ѝ стъпиха на трева и без да осъзнава какво прави, тя се втурна към огъня, който светеше като червеното сърце на нощта. Докато бягаше, тя чу зад гърба си дъжд от камъни по склона и от този звук сякаш криле израснаха на петите ѝ. Какъв точно бе отвратителния катерач, под чийто крака падаха камъните, тя даже не смееше да се опита да помисли.

Физическото усилие донякъде разся слепия ѝ ужас и преди да стигне до руините главата ѝ отново бе чиста, способността ѝ да разсъждава се бе върнала, макар крайниците ѝ да трепереха от умора.

Тя се отпусна на тревата и, извивайки тяло, изпълзя по корем до едно малко дърво, което бе останало пощадено от брадвите на пиратите. Скрита зад него, тя отново започна да ги наблюдава. Те бяха приключили с вечерята, но продължаваха да пият, загребвайки с оловни кани или украсени със скъпоценности чаши от меховете. Някои вече пиянски хъркаха из тревата, а други залитайки се бяха скрили в развалините на храма. Тя не можеше да види Конан. Продължаваше да лежи, а по тревата и на листата над главата ѝ падна роса. Мъжете край

огъня все продължаваха да ругаят, да спорят и да играят хазартни игри. Бяха останали малко, повечето се бяха прибрали на завет за през нощта.

Тя лежеше и ги наблюдаваше с нерви опънати от напрежението на очакването, настръхнала от мисълта за другото, което може би на свой ред наблюдаваше нея и което може би... се прокрадваше зад гърба ѝ. Времето бавно се точеше. Един по един пируващите се отпускаха в пиянски сън и ето, накрая, всички се бяха проснали безчувствени около бавно угасващия огън.

Оливия се колебаеше, но изведнъж се съживи към действие от гледката на далечна светлина, надигаща се зад дърветата. Луната изгриваше!

Със слабо възклицание тя се изправи и забърза към развалините. Кожата ѝ настръхна, докато пристъпваше на пръсти през пияните пирати, проснали се покрай зеещата паст на портала. Вътре имаше много повече: те помръдваха и издаваха неразбираеми звуци в пиянския си сън, но никой не се събуди, докато тя се прокрадваше между тях. Радостно изхлипване замря на устните ѝ, когато видя Конан. Кимериецът беше напълно буден, опрял гърба си на една колона, а очите му хвърляха отблясъци от слабия огън, чиято светлина все още проникваше през портала.

Подбирайки път между спящите, тя се приближи. Колкото и леко да бе стъпвала, той я чу; беше я видял още в момента, когато силуетът ѝ за малко се бе показал на входа. Лека усмивка изпълзя на устните му.

Тя стигна до него и за един кратък миг се притисна в тялото му. Той долови върху гърдите си ударите на бързо биещото ѝ сърце. През една широка пукнатина в стената се плъзна лунен лъч и във въздуха веднага се почувствува заряда на някакво трудно определимо напрежение. Конан го долови и се напрегна. Оливия също го долови и се вдърви. Спящите продължаваха да хъркат. Оливия бързо се наведе, издърпа кинжал от пояса на безчувствения му притежател и се захвана с Конан. Той беше завързан с въжета, използвани за опъване на платна — тежки и дебели, а възлите по тях бяха направени с моряшко умение. Изпаднала в отчаяние, тя продължаваше да реже, а лунната светлина бавно напредваше по пода към краката на сгушилите се между колоните черни фигури.

Дишането ѝ излизаше с труд и на пресекулки от гърдите; китките на Конан вече бяха освободени, но лактите и краката му още не. Тя погледна към статуите покрай стените — чакащи, чакащи. Те сякаш я наблюдаваха с ужасяващото търпение на мъртъвци. Пияниците край краката ѝ се помръдваха простенвайки. Лунната светлина се прокрадваше в голямата зала и вече докосваше черните крака. В този момент възетата паднаха от ръцете на Конан и поемайки кинжала от нея, с един мощен замах той освободи свързаните си крака. Надигна се от колоната и разкърши крайници без да обръща внимание на болките от възстановяващото се кръвообращение. Оливия се свиваше приклепнала до него, треперейки като лист. Дали бе игра на светлината, но докосвайки очите на статуите, тя сякаш ги изпълваше с огън и те пламтяха като въглените на жарава в тъмнината на залата.

Конан рязко се раздвижи като котка от джунглата. Той взе мечата си от купа оръжия наблизо, леко вдигна в ръце Оливия и безшумно се плъзна към една пукнатина, зейнала в обраслата с растителност стена.

Те не бяха разменили нито дума. Носейки я в ръцете си, Конан бързо се отправи по обяната в лунна светлина поляна. Прегърнала го през врата, дъщерята на Офир затвори очи, сгушвайки тъмната си къдрава глава върху масивното му рамо. Блажено чувство на сигурност я обхвана.

Въпреки товара си, кимериецът бързо прекоси платото и Оливия, отваряйки очи, забеляза, че минават през сянката, хвърляна от скалите.

— Нещо се изкатери по стените — прошепна тя. — Чух го да си прави път, докато аз слизах.

— Ще трябва да поемем риска — изръмжа той.

— Не ме е страх... сега — въздъхна тя.

— Но не те беше страх и когато дойде да ме освободиш — отговори ѝ той. — Кром, какъв ден само! Такива пазарлъци и кавги никога не бях чувал. Едва не оглушах. Аратус искаше да ми пререже гърлото, а Иванос не се съгласяваше, повече за да му се противопостави, защото го мрази. Цял ден се джафкаха и оплюваха и толкова бързо се напиха, че не можаха да решат как да постъпят...

Той неочаквано спря застанал като бронзова статуя под лунната светлина. С бързо движение леко хвърли момичето настрани и зад себе си. Изправяйки се на колене в тревата, тя изпищя от разкриващата се пред нея гледка.

Из сенките под скалите излезе клатеца се чудовищна сянка... едно човекоподобно страшилище — гротескна игра на природата.

Очертанията му не бяха нечовешки. Но лицето му, осветявано от луната, беше лице на звяр — с тясно разположени очи, разширени ноздри и огромна уста с отпуснати устни, през които проблясваха страхотни зъби. Покриваше го разбъркана сива козина, прошарена със сребро, която блестеше под луната, а огромните му безформени лапи висяха близо до земята. Туловището му бе грамадно — стоейки на късите си извити крака, удължената му глава се издигаше над мъжа, който се бе изправил срещу него; широчината на косматите гърди и гигантските рамене бе замайваща, страшните ръце бяха като дънери, сплели корените си.

В очите на Оливия всичко това сякаш плуваше в лунната светлина. Това, значи, бе краят на пътя? Защото кое човешко същество би могло да устои на яростта на тази космата планина от мускули и жестокост? И въпреки това, докато гледаше в безмълвен ужас бронзовата фигура, изправила се срещу чудовището, тя долови някакво сродство между противниците, което беше направо отблъскващо! Това беше не толкова сблъсък между човек и звяр, колкото конфликт между две диви същества, еднакво безмилостни и еднакво кръвожадни. Блесвайки с белите си зъби, чудовището се хвърли в атака.

Грамадните ръце широко се разпериха, изумително бързи за огромното тяло и кривите крака.

Реакцията на Конан бе така светкавична, че очите на Оливия просто не можаха да я проследят. Тя видя само, че той се изплъзва от смъртоносния захват и че мечът проблесна като кехлибарена мълния, отсичайки едната от протегнатите ръце между рамото и лакътя. Струя кръв блисна върху тревата, когато отсечения крайник падна, конвулсивно потрепвайки, но в момента на удара другата кошмарна ръка се вкопчи в черната грива на Конан.

Само железните мускули на кимериеца попречиха врата му да бъде пречупен в същия миг. Лявата му ръка се стрелна напред и се впи в широката шия на звяра, а лявото му коляно се заби със сила в косматия му корем. Започна страхотна схватка, която макар и да продължи кратко, на парализираното момиче се стори цяла вечност.

Маймуната продължаваше да държи Конан за косата и го притегляше към зъбите, които блестяха под лунната светлина.

Кимериецът се противопоставяше на това усилие опрял се на желязната си лява ръка, подпряна в шията на звяра, а мечът в дясната му ръка се забиваше и забиваше в слабините, гърдите и корема на противника му. Чудовището поемаше ударите без да издаде звук и без да отслабва видимо от кръвта, изхвърляна от кошмарните рани. Много бързо страшната му сила преодоля опората, която за момент Конан поддържаше с ръка и коляно. Неумолимо ръката на Конан започна да се огъва под силата, с която бе притискан, все по-близо и по-близо биваше притеглян към лигавите челюсти, които се готвеха да отнемат живота му. Горящите очи на варварина вече се намираха почти срещу налетите с кръв очи на маймуната. С последни сили Конан се опитваше да измъкне дълбоко забития в косматото тяло меч и в този момент челюстите, по които бе избила пяна, спазматично щракнаха в лицето му и той бе захвърлен на тревата от агонизиращите конвулсии на чудовището.

Полуприпаднала, Оливия видя как маймуната се хвърля и гърчи по земята, уловила се почти по човешки за стърчащия от тялото ѝ меч. След малко огромното туловище се разтърси и отпусна.

Конан се изправи и накуцвайки се приближи до трупа. Кимериецът дишаше тежко и вървеше като човек, чийто стави и мускули са били извивани до предела на издръжливостта. Той опипа окървавения си скалп и изруга при вида на дългите, черни и потънали в кръв кичури, стиснати в лапата на чудовището.

— Кром! — изпъшка той. — Чувствам се като че ли са ме изтезавали! По-скоро бих се бил с дузина мъже. Още миг и щеше да ми отгризе главата. Дявол го взел, изскубна ми цяла шепа коса из корен.

Той се хвана за меча си с две ръце и с мъка го освободи от тялото, в което бе забит. Оливия се приближи, хвана го за ръката и с широко отворени очи се загледа в проснатото чудовище.

— Какво... какво е това? — прошепна тя.

— Сива човекомаймуна — изсумтя Конан. — Тъпа, но човекоядна. Обитават хълмовете по източните брегове на това море. Не знам как се е добрала до този остров. Може да е доплавала върху някое дърво, попаднало в морето по време на буря.

— Тя ли хвърли канарата?

— Да, досетих се за това, докато стояхме из храстите и клоните над главите ни бяха огънати. Тези създания винаги се крият в гъсталака и рядко се показват. По каква причина е решила да излезе на открито не мога да кажа, но имяхме късмет — не бих могъл за разчитам на нищо сред дърветата.

— Преследваше мен — разтрепери се тя. — Видях я да се катери по скалите.

— И следвайки инстинкта си се е крила в сянката на скалите вместо да те последва през платото. Тези създания обичат тъмните и тихи места, а не слънцето и луната.

— Мислиш ли, че има и други?

— Не, иначе щяха да нападнат пиратите, когато са минавали през гората. Сивата маймуна е предпазлива, въпреки силата си и доказва това като не ни нападна докато оглеждахме храстите. Какво...

Той трепна и се рязко се извърна в посоката, от която бяха дошли. Тишината на нощта бе раздрана от страхотен рев. Той идваше от развалините.

Незабавно избухна смесица от викове, крясъци и писъци на агония. Над тях се издигаше звъна на стомана, но тези звуци напомняха по-скоро за клане, отколкото за битка.

Конан стоеше неподвижен, а момичето се притискаше към него ужасено. Шумът достигна едно кресчендо на лудост и тогава кимериецът се обърна и тръгна бързо към края на платото и осветената от лунните лъчи горичка. Краката на Оливия трепереха толкова силно, че тя не можеше да ходи, затова той я носеше и лудото биене на сърцето ѝ постепенно започна да се успокоява, докато тя лешеже отпусната в ръцете му.

Те минаха през гората, но този път сенките не изглеждаха така заплашителни. Нощните птици се обаждаха сънливо. Виковете зад гърба им постепенно затихваха от разстоянието до неразбираеми слаби звуци. Някъде се обади папагал, с кънтящ дрезгав глас. „Ягколан йок та, цутала!“ Те се приближиха до водата и видяха галерата, чакаща на котва с бели платна блеснали под луната. Звездите вече избледняваха в очакване на зората.

В призрачната светлина на ранното утро, шепа измъчени, окървавени хора, залитайки се измъкнаха през дърветата на тесния бряг. Бяха четиридесет и четири и представляваха една стресната и деморализирана група хора. Задъхани от бързането, те се навлязоха във водата и помагайки си с ръце тръгнаха към галерата, но в този момент един суров глас ги накара да спрат и да се изправят.

На фона на просветващото небе те видяха силуета на Конан от Кимерия, изправен на носа с меч в ръка и черна грива, развяваща се от вятъра.

— Спрете! — заповяда той. — Не се приближавайте. Какво желаете, кучета?

— Пусни ни борда! — изграчи един космат бандит, опипвайки окървавения остатък от ухото си. — Нека се махнем от този дяволски остров.

— Ще разцепя главата на първия, който се опита да се качи — обеща Конан.

Те бяха четиридесет и четири срещу един, но силата беше у него. Жаждата за битки явно им беше избита от главите.

— Пусни ни борда, добри ни Конан — проплака заморец с червен пояс, който страхливо поглеждаше през рамо към смълчаната гора. — Толкова сме смачкани, хапани, драскани и бити, толкова сме измъчени от схватки и бягане, че нито един от нас не може дори да вдигне меч!

— Къде е онова куче Аратус? — осведоми се Конан.

— Мъртъв, заедно с останалите! Като че ли дяволи се изсипаха на главите ни! Започнаха да ни разкъсват преди още да сме се събудили — цяла дузина добри пирати загинаха в съня си. Развалините са пълни от сенки с огнени очи, разкъсващи зъби и остри нокти.

— Да! — намеси се друг корсар. — Трябва да са били демоните на острова, приели образа на отлети статуи за да ни заблудят. Ищар! Като си помисля, че легнахме да спим сред тях. Не сме страхливци.

Бихме се срещу тях, доколкото един смъртен може да устои на силите на мрака. След това се разбягахме и ги оставихме да разкъсват трупите като чакали. Но без съмнение те ще ни преследват.

— Хайде, нека се качим на борда! — присъедини се към молбите строен шемит. — Нека дойдем с мир, защото иначе ще трябва да го направим с меч в ръката и макар да сме толкова изморени, че ще избиеш мнозина от нас, ти не можеш да надделееш над всички.

— Тогава ще пробия дупка и ще я потопя — отговори Конан мрачно. Чу се нестроен хор от възражения, който Конан надвика с лъвски рев.

— Кучета! Трябва ли да помагам на враговете си? Трябва ли да ви пускам на борда за да ми извадите сърцето?

— Не, не! — развикаха се те обезпокоено. — Приятели... приятели, Конан. Ние сме ти другари! Нека станем обща банда! Ние мразим само краля на Туран, а не един друг!

Погледите им бяха приковани на загорялото му, намръщено лице.

— В такъв случай, след като съм един от братството — изсумтя той, — законите се отнасят и до мене; след като убих водача ви в честен бой, тогава аз съм вашия капитан!

Никой не възрази. Пиратите бяха така наплашени и пребити, че в главите им нямаше нищо друго, освен желанието да се махнат от този остров на страха. Погледът на Конан откри окървавената фигура на коринтеца.

— Е, Иванос! — предизвикателно се обърна към него той. — Преди време ти застана на страната ми. Отново ли поддържаш претенциите ми?

— Да, в името на Митра! — пиратът, долавяйки общото настроение, силно желаше да спечели благоразположението на кимериеца. — Прав е, момчета. Той е нашия законен капитан!

Разнесоха се нестройни викове на одобрение, може би не особено ентусиазирани, но с откровеност, зад която прозираше опасението, че в смълчаната гора зад гърбовете им може да се прокрадват тъмнокожи дяволи с червени очи и нокти, от които се стича кръв.

— Закълнете се в мечовете си — разпореди Конан.

Четиридесет и четири меча се повдигнаха към него и четиридесет и четири гласа нестройно произнесоха корсарската клетва

за вярност.

Конан се усмихна широко и прибра меча си в ножницата.

— Качете се на борда, смели пирати и се хващайте за греблата.

Той се обърна и изправи Оливия на крака, защото до момента тя бе стояла приклепнала скрита от борда.

— Ами аз?

— Какво би желала? — отговори ѝ той с въпрос, наблюдавайки я изкъсо.

— Искам да тръгна с тебе, накъдето те отведе пътя ти! — извика тя и го прегърна през врата с белите си ръце.

Пиратите, които се прехвърляха през борда, гледаха изумени.

— Ами ако платната ме отведат по път на кръв и схватки? — запита той. — Зад кила на този кораб сините води ще почервеняват, откъдето и да мине.

— Да, ще плавам под платната заедно с тебе, независимо дали в синьо или червено море — отговори тя със страст. — Ти си варварин, а аз съм отхвърлена и нежелана от моя народ. И двамата сме парии, и двамата сме скиталци по земята. О, взemi ме с тебе!

Със сочен смях той я повдигна до жадните си устни.

— Ще те направя Кралица на Синьото море! Потегляме, кучета! В името на Кром, тепърва ще подпалим панталоните на крал Илдиз!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.